

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ความตรงของแบบวัดประสพการณ์เกี่ยวกับการตายและความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตาย ผู้วิจัยได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 8 ท่าน เป็นผู้ตัดสินคำถามทั้งหมด 60 ข้อ คือ คำถามที่เป็นของแบบวัดประสพการณ์เกี่ยวกับการตาย 26 ข้อ และเป็นของแบบวัดความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตาย 34 ข้อ ผลปรากฏว่า คำถามที่ผู้ทรงคุณวุฒิตั้งแต่ 6 ท่านขึ้นไปยอมรับว่าใช้วัดประสพการณ์เกี่ยวกับการตายและความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายได้ (ตารางที่ 1) มีจำนวน 48 ข้อ เท่ากับ 80% ของคำถามทั้งหมด เป็นคำถามของแบบวัดประสพการณ์เกี่ยวกับการตาย 21 ข้อ ซึ่งประกอบด้วยคำถามแบบที่ 1, 5 ข้อ และคำถามแบบที่ 2, 16 ข้อ เป็นคำถามของแบบวัดความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตาย 27 ข้อ ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถามที่มีความหมายในทางบวก 18 ข้อ และข้อคำถามที่มีความหมายในทางลบ 9 ข้อ

อำนาจจำแนกของแบบวัดความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตาย จากการนำแบบวัดประสพการณ์เกี่ยวกับการตายและความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายซึ่งหาความตรงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาพยาบาล พยาบาล นิสิตนักศึกษา และครู จำนวน 40 คน แล้วนำคะแนนจากแบบวัดความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายมาคำนวณหาดัชนีอำนาจจำแนกโดยใช้เทคนิค $33\%^{1}$ ได้ค่าดัชนีอำนาจจำแนกมากกว่า .20 ขึ้นไป มีจำนวน 23 ข้อ เป็นข้อคำถามที่มีความหมายในทางบวก 16 ข้อ และเป็นข้อคำถามที่มีความหมายในทางลบ 7 ข้อ

¹ Mehrers and Ebel, Principles of Educational and Psychological Measurement: A Book of Selected Readings, P.38..

ตารางที่ 1 . จำนวนข้อคำถามที่ผู้ทรงคุณวุฒิยอมรับว่าใช้ได้

จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิที่ยอมรับว่าข้อคำถามใช้ได้	จำนวนข้อคำถาม
8	20
7	19
6	9
5	8
4	1
3	1
2	1
1	0
0	1
รวม	60

ความเที่ยงของแบบวัดประสพการณ์เกี่ยวกับการตายและความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตาย ได้จากการนำแบบวัดประสพการณ์เกี่ยวกับการตายและความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายไปทดสอบใช้ซ้ำกับกลุ่มทดลองใช้ชุดเดิม โดยเว้นระยะเวลาห่างจากการทดลองใช้ครั้งแรก 2 สัปดาห์ ได้รับแบบวัดคืนมาและมีค่าตอบสนองนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้จำนวน 38 คน แล้วนำคะแนนประสพการณ์เกี่ยวกับการตายและความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายจากการทดลองใช้ทั้ง 2 ครั้ง มาคำนวณหาสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงโดยใช้สูตรเพียร์สัน พบว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงของแบบวัดประสพการณ์เกี่ยวกับการตาย เท่ากับ .89 และได้ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงของแบบวัดความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายซึ่งหาอ่านาจจำแนกแล้ว เท่ากับ .94 จากการนำคะแนนความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายที่ได้จากการทดลองใช้ครั้งที่ 2 และจากการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัยจริง มาคำนวณหาสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง โดยใช้สูตร คูเคอร์ ริชาร์ด-

สัน 21 ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง เท่ากับ .83 และ .77 ตามลำดับ ซึ่งเป็นค่าที่สูงพอเพียงที่จะใช้ในการวิจัยได้

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ มีจำนวนทั้งสิ้น 332 คน มีลักษณะแยกออกตามอาชีพ ศาสนา และคุณวุฒิได้ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนตัวอย่างแยกตามอาชีพ ศาสนา และคุณวุฒิ

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนตัวอย่าง	
	N	(%)
อาชีพ		
นักศึกษาพยาบาล	78	23.49
พยาบาล	109	32.83
นิสิตนักศึกษา	64	19.28
ครู	81	24.40
ศาสนา		
คริสต์	4	1.20
พุทธ	325	97.89
อิสลาม	3	.91
คุณวุฒิ		
ประกาศนียบัตร	38	11.45
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	131	39.46
ปริญญาตรี	159	47.83
สูงกว่าปริญญาตรี	4	1.20
อายุ (18-54 ปี)		
Mean =	26.10	
Median =	24.43	

จากตารางที่ 2 จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างประชากรนับถือศาสนาพุทธเกือบทั้งหมด และมีคุณวุฒิอยู่ในชั้นสูงเป็นส่วนมาก

ผลการหาค่าความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และของแต่ละกลุ่มอาชีพ โดยคิดคะแนนเฉลี่ยเป็นค่าร้อยละ ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐานของคะแนนความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตาย ของกลุ่มอาชีพ 4 กลุ่ม

กลุ่มอาชีพ		ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตาย	คิดเป็นร้อยละของคะแนนเต็ม
นักศึกษาพยาบาล	\bar{X}	10.82	
	n = 78 SD	4.62	47.04
พยาบาล	\bar{X}	9.79	
	n = 109 SD	4.86	42.57
นิสิตนักศึกษา	\bar{X}	10.42	
	n = 64 SD	4.32	45.30
ครู	\bar{X}	9.31	
	n = 81 SD	4.41	40.48
รวม	\bar{X}	10.04	
	n = 332 SD	4.65	43.65

จากตารางที่ 3 เมื่อคิดคะแนนเฉลี่ยเป็นค่าร้อยละของคะแนนเต็มแล้ว จะเห็นว่าคะแนนความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และของแต่ละกลุ่มอาชีพ อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ จากตารางคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มอาชีพแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงได้ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเหล่านี้ต่อไป โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายของ
กลุ่มอาชีพทั้ง 4 กลุ่ม

แหล่งของความแปรปรวน	ผลบวกส่วนเบี่ยงเบน ยกกำลังสอง	ชั้นแห่งความ อิสระ	ส่วนเบี่ยงเบนยก กำลังสองเฉลี่ย	F
ระหว่างกลุ่ม	107.04	3	35.68	
ภายในกลุ่ม	6924.53	328	21.11	1.69
รวม	7031.57	331		

$$.05, F_{3,328} = 2.63$$

จากตารางที่ 4 แสดงว่ากลุ่มอาชีพทั้ง 4 กลุ่ม มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตาย
ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ผลการหาค่าสัมพันธระหว่างประสบการณ์เกี่ยวกับการตาย กับความวิตกกังวล
เกี่ยวกับการตายของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และของกลุ่มอาชีพทั้ง 4 กลุ่ม โดยวิธีของเพียร์สัน
และวิธีอัตราส่วนสหสัมพันธ์ ปรากฏว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เกี่ยวกับการตาย กับความวิตก
กังวลเกี่ยวกับการตาย¹

กลุ่มอาชีพ	จำนวนตัวอย่าง	เพียร์สัน	อัตราส่วนสหสัมพันธ์
นักศึกษาพยาบาล	78	.180	.236
พยาบาล	109	-.051	.254
นิสิตนักศึกษา	64	-.126	.252
ครู	81	-.173	.231
รวม	332	-.021	.155

¹ดูรายละเอียดการเปรียบเทียบค่าที่คำนวณได้กับค่าวิกฤตในภาคผนวก

จากตารางที่ 5 จะเห็นว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เกี่ยวกับการตายกับความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และของกลุ่มอาชีพทั้ง 4 กลุ่ม ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งค่าที่ได้จากการคำนวณโดยวิธีเพียร์สัน และวิธีอัตราส่วนสหสัมพันธ์ นั่นคือ ประสบการณ์เกี่ยวกับการตายไม่สัมพันธ์กับความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายทั้งในแบบเส้นตรงและเส้นโค้ง

ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างอายุ กับความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และของกลุ่มอาชีพทั้ง 4 กลุ่ม โดยวิธีเพียร์สัน และวิธีอัตราส่วนสหสัมพันธ์ ปรากฏว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอายุ กับความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตาย¹

กลุ่มอาชีพ	จำนวนตัวอย่าง	เพียร์สัน	อัตราส่วนสหสัมพันธ์
นักศึกษาพยาบาล	78	.237*	.290
พยาบาล	109	-.122	.364*
นิสิตนักศึกษา	64	.073	.280
ครู	81	.205	.299
รวม	332	-.035	.260**

* P < .05

** P < .01

จากตารางที่ 6 จะเห็นว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอายุ กับความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายของนักศึกษาพยาบาล ที่คำนวณโดยวิธีเพียร์สัน มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอายุ กับความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายของ

¹ดูรายละเอียดการเปรียบเทียบค่าที่คำนวณได้กับค่าวิกฤติในภาคผนวก

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและของพยาบาล ที่คำนวณโดยวิธีอัตราส่วนสหสัมพันธ์ มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ นั่นคือ อายุกับความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายของนักศึกษาพยาบาลมีความสัมพันธ์กันจริงในแบบเส้นตรง และอายุกับความวิตกกังวลเกี่ยวกับการตายของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และของพยาบาล มีความสัมพันธ์กันจริงในแบบเส้นโค้ง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย